

3 MONSTER

‘Wow, waar zijtst wij?’

Ist dit Japam?’

Leo heeftst nog nooit van zijn lang zal hijzelfers leven zo lang in zo’n ingebliktste vliegmasjien gezitst!

Hij ist helemaal dubbel gevouwdst.

Van ondersaf tot bovenaan!

En daarna nog eens in zo’n Japamse taxi-auto!’

Dolfje rekt zich uit en grinnikt.

‘Gelukkig zijn we niet langs de volle maan gekomen, Leo.

Anders was iedereen in het vliegtuig zich dood-geschrokken.’

‘Echt?’

‘Waarom dan?’ vraagt Leo.

‘Pff!’

Omdat ze dan jouw vrolijke weerwolvenkop opeens zouden zien, Leo.

En de mijne.

Snap je?’

Maar gelukkig is dat niet gebeurd.

Wij zijn nu gewoon twee jongens, jij en ik.’

Leo krabt aan de stoppeltjes op zijn kin.

‘Toch voeltst Leo zich een beetje vreemdig.

Hij ist liever een weerwolver dan een gewoonde slungerige jongen!’

‘Nog even geduld, Leo.’

Morgenavond is het alweer de avond voor volle maan.

Dus dan...'

Ze zijn zojuist uit de taxi gestapt.

Na een vlucht van veertien uur zijn ze geland op *Narita*.

Dat is het vliegveld van Tokio.

Van daaruit heeft een taxi hen naar het hotel gebracht.

'Toch jammer dat opa weerwolf niet mee wilde,' zegt Timmie.

Samen met ma en Leo tilt hij de koffers uit de achterbak.

De vriendelijke Japanse chauffeur helpt hen.

Hij buigt steeds als hij een koffer aan hen geeft.

Leo buigt telkens terug.

Dolfje knikt.

'Ook jammer dat Noura niet mee mocht van haar moeder.

Zij gaan naar een vakantiepark.

Maar wel fijn dat Leo dus mee wilde met ons!'

Leo tilt de laatste koffer uit de achterbak.

De chauffeur buigt weer.

Leo buigt ook.

'Oei, pas op!' roept Dolfje.

Te laat.

De hoofden van Leo en de chauffeur knallen tegen elkaar.

'Oei, auwie,' zegt Leo.
De chauffeur zegt niets.
Hij glimlacht en buigt opnieuw.
Dan stapt hij in de taxi, die slingerend wegrijdt.
'Wat gaaf!' roept pa.
Op zijn hoofd staat een soort lampenkap van stro.

Hij draait rondjes en houdt zijn hoed met twee
handen vast.
'Kijk eens om je heen, jongens!
Wat fantastisch is het hier.
Zie je dat?
Mensen in *kimono's*.
Die prachtige oude Japanse kleding.
Ze lopen er hier gewoon in het echt mee rond.
Maar ook mensen met paars en groen haar!
En heel coole punkers.
Alles door elkaar.
Wat geweldig.

Mensen durven hier zo anders te zijn.
Ik voel me helemaal thuis met mijn Japanse hoed
van stro!
Heb ik die niet voor niets gekocht in dat oude
winkelkje.
En ik wil ook zo'n kimono!
'Wow!' roept Timmie opeens.
'Wat is hier aan de hand?'
Overal om hen heen staan mensen, die omhoog-
wijzen.
Het is enorm druk.
Kreten van verbazing klinken.
Dolfjes mond zakt open.
Vanaf het dak van het torenhoge hotel kijkt een
reusachtige monsterkop op hen neer.
Zijn ogen gloeien.
Vlammend paars licht danst langs de muren.
Rook walmt uit zijn bek over het dak van het
hotel.
De grond dreunt als het monster brult.

4 WIT MEISJE

‘Kijk eens wat leuk, jongens.

Dat is *Godzilla*, daarboven op het dak.’

Ma wijst naar het hoge gebouw met grote, glazen deuren.

‘Dit is het Godzilla-hotel.’

Pa knikt.

‘Wat supergaaf!

Godzilla is een heel beroemd monster uit Japanse films.

Een soort dinosaurus, groter dan een flatgebouw.
Ze hebben hem hier nagemaakt.
Eigenlijk houdt hij het hotel vast met zijn
klauwen.
Zie je dat?
En zijn kop komt erbovenuit.
Cool hè!
Zoiets heb je nog nooit gezien.
Dolfje wrijft onder zijn brillenglazen in zijn ogen.
Ik moet me vergissen, denkt hij.
Hij ziet niet alleen de reusachtige monsterkop
boven op het dak van het hotel.
Er rennen daar ook allerlei andere figuren.
Rare apen, gekke poezen, vreemde eenden, vissen
op pootjes, kikkers met staarten en klauwen.
Vreemde wezens in allerlei vrolijke kleuren!
Allemaal lopen ze rechtop.
Ze klimmen en rennen over het dak.
Het lijkt of ze Dolfje even aankijken.
Ze hebben grote ogen en opengesperde bekken,
waar lange tongen uit hangen.
Dan zijn ze opeens verdwenen in plofwolkjes.
Dolfje stoot Timmie aan.
'Zag jij die gekke dieren daarboven?'
'Gekke dieren?'
Wat bedoel je, Dolfje?
Daar is alleen die kop van dat monster Godzilla.
Gaaf hoor, kijk dan, Dolfje!'

Uit de kop van Godzilla komt opnieuw een hels
gebrul.
Dolfje luistert niet.
Het is net of hij droomt.
Alle geluid verdwijnt.
Verbaasd en verdwaasd kijkt hij naar
de ingang van het hotel.
Grote glazen schuifdeuren.
Er lopen heel veel mensen langs.
Ze hebben paraplu's, rugzakken, hoge hakken en
sommige hebben witte maskertjes voor hun neus.
Vlak naast de ingang zit een meisje, doodstil.
Ze steunt op haar handen en knieën.
Ze heeft lang, wit haar en spierwitte ogen.
Haar kleren zijn ook wit.
Tussen de benen van de mensen door staart ze
naar Dolfje.
Het lijkt of niemand haar ziet.
Die ziet er niet gezond uit, denkt Dolfje.
Zo bleek, zulke ingevallen wangen.
Het meisje knikt haast onmerkbaar en wijst
langzaam naar haar hoofd.
Alsof zij tegen de rand van een hoed tikt.
Dolfje knippert met zijn ogen.
Als hij weer kijkt, is het witte meisje verdwenen.
Dolfje zoekt links en rechts.
Nergens is het meisje.
Even meent Dolfje een kleine witte vos te zien.

Of is het dat hondje aan een lijn van een dikke
meneer in een bloemetjeshemd, hoedje en
kniebroek?

‘Zag jij dat bleke meisje daarnet, Leo?’

Leo geeft geen antwoord.

Dolfje kijkt opzij.

Links.

Rechts.

Geen Leo te zien.

Leo is weg...

5 BRIEF

‘Waar is Leo?’ vraagt Dolfje.

Timmie wijst naar de overkant.

‘Hij rende net heel hard daarheen, alsof hij opeens iets zag.’

Vlug holt Dolfje dezelfde kant op.

In de verte ziet hij iemand die boven de mensen uit steekt.

Grote oren, stekeltjeshaar.

‘Leo, wacht!’ roept Dolfje.

Leo hoort hem niet.

Hij verdwijnt om een hoek.

Dolfje rent nog harder.

Zijn hart klopt hevig in zijn borstkas.

Als ik Leo maar niet kwijtraak in Tokio, denkt hij.

Dat zou een ramp zijn.

Kom op, Leo, waar ben je nou?

Dolfje gaat nog een hoek om.

En daar ziet hij Leo weer.

Hij staat stil op een pleintje vol mensen.
Dromerig kijkt hij om zich heen.
'Rare beessies,' mompelt hij zachtjes.
'Leo zagst ze met zijn eigenste ogen.'
'Jij ook, Leo?
Waar dan?' zegt Dolfje.
'Hier, daar, overalles,' grijnst Leo.
'Zij zienstst er gekkig uit, hoor.
Eentje hadst de snoet van een korkodiller.'
Hij kijkt om zich heen naar de wandelende
mensenmassa.
'Maar nou bentst zij allermaal weg...'
Dolfje pakt Leo's hand.
'Kom, we gaan terug naar het hotel.'

'Wel gek,' zegt Dolfje.
'Er renden heel vreemde wezens over het dak.
Maar jullie zagen ze niet?'
Dolfje en Timmie zitten in de hotelkamer.
Heel hoog, op de 17e verdieping.

Hun koffers liggen open op hun bedden.
Leo ligt te snurken in de kamer naast hen.
Pa en ma zijn boodschappen doen in een
supermarkt.
En ze gaan nog naar iets in een theater kijken.
Timmie schudt zijn hoofd.
‘Geen gekke wezens gezien, Dolfje.
Alleen die fantastische monsterkop van Godzilla.
Dat was gaaf zeg, met die lichten en die rook.’
‘Maar Leo zag ze ook, Timmie.
Dat zei hij!’
Timmie haalt zijn schouders op.
‘Leo ziet volgens mij altijd vreemde dingen, Dolfje.
Dus dat zegt niet zoveel.’
Dolfje zucht en laat zich achterovervallen.
‘Misschien heb je gelijk, Timmie.’
Opeens gaat hij rechtop zitten.
‘Wacht!
Ik moet dat pakketje nog afgeven aan die vriend
van opa weerwolf.’
Dolfje haalt een doos uit zijn koffer.
‘Kijk, dit is het, Timmie.’
‘Wat zit erin, Dolfje?’
‘Weet ik niet.
Ik mag hem niet openmaken, want hij is voor
iemand anders.’
Timmie aarzelt even.
‘Eh, kijken kan toch geen kwaad, Dolfje?’
Ze kijken naar de doos.

Hij is vierkant.

Aan de bovenkant is hij dichtgevouwen.

Wat zou erin zitten?

Hoe langer ze kijken, hoe geheimzinniger de doos wordt.

‘Wat zou opa weerwolf erin gedaan hebben?’ zegt Dolfje.

‘Iets dat al tientallen jaren in een kist lag te wachten, zei hij.’

Timmie zucht en schudt zijn hoofd.

‘Tjonge, dat moet toch iets heel bijzonders zijn.’

Dolfje trekt zijn wenkbrauwen op.

‘Zullen we heel even...’

Timmie knikt voorzichtig.

‘Oké dan!’

Dolfje vouwt de kartonnen flappen van de doos open.

Ze kijken erin.

‘Een hoed,’ zegt Dolfje.

‘Hij lijkt op de hoed van opa weerwolf.’

Beetje hoger, alleen.

En zijn ene helft is wit en de andere helft rood.

Gek hoor!’

‘Jammer!’ zegt Timmie.

‘Ik had gehoopt dat het iets spannends zou zijn.

Een... weerwolfding, of zo.

Maar een oude hoed is...

Kweenie.

Saai!

‘Wacht eens even,’ zegt Dolfje.

‘Er ligt een briefje onder de hoed, zie je dat?’

Dolfje pakt het briefje en leest hardop:

Beste mensen,

*Ik wist wel dat jullie het niet konden laten
om in de doos te kijken.*

Daarom waarschuw ik jullie nu.

Blijf van de Tweelinghoed af!

*Er kunnen vreselijke dingen gebeuren als hij
in verkeerde handen valt.*

*Laat hem in de doos en breng hem naar mijn
oude vriend Hokusai.*

Jullie zijn gewaarschuwd!

O.W.

6 KLOP

Dolfje en Timmie kijken elkaar aan.

Allebei een rode blos op hun wangen.

‘Hm, juist,’ zegt Dolfje.

Vlug doet hij de hoed in de doos en vouwt hem dicht.

‘We zullen natuurlijk doen wat opa weerwolf gevraagd heeft.’

Timmie staart naar de doos.

‘Hoe kan een hoed gevaarlijk zijn, Dolfje?

En waar woont die oude vriend Hokusai?’

Dolfje haalt zijn schouders op.

‘Weet ik allemaal niet, Timmie.

Opa weerwolf zegt dat zijn vriend mij zal vinden!’

‘Da’s raar,’ zegt Timmie.

‘Hoe dan?’

Die vriend kent ons niet eens, dus...’

Timmie laat zich op het bed vallen.

‘Weet je wat ik denk, Dolfje?

Ik denk dat opa weerwolf ons voor de gek houdt.

Het is gewoon een grap met een oude hoed.’

Dolfje draait de doos rond tussen zijn handen.

‘Denk je dat echt, Timmie?’

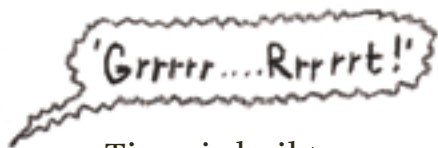
Timmie knikt.

‘Natuurlijk, Dolfje.

Hoe kan iemand die ons niet kent ons hier vinden in deze grote stad?’

'Ja, ik denk dat je gelijk hebt, Timmie.
Het is vast een grap van opa weerwolf!
'Precies, Dolfje.
Opa weerwolf lacht zich stiekem suf!
Plots wordt er zachtjes op de deur geklopt.
Verschrikt kijken Dolfje en Timmie op...
Opnieuw klinkt een zachte klop.
'Wie is daar?' zegt Timmie.
Geen antwoord.
Nog een klop op de deur.
'Pa, ben jij dat?
Mama?'
Weer geen antwoord.
'Leo misschien?' zegt Timmie.
Dolfje schudt zijn hoofd.
'Nee, dat kan niet.
Ik hoor hem door de muren heen snurken.
Luister maar.'

Timmie knikt.
'Je hebt gelijk, Dolfje.
Leo snurkt als een grasmaaier.
Maar wie...'
Opnieuw wordt er geklopt.
'Misschien is het de schoonmaker,' zegt Dolfje.
'Of...'
Voorzichtig opent hij de deur op een kier.

7 STAART

Daar staat... niemand.

Dolfje duwt de deur verder open.

Voor hem ligt de lange, stille hotelgang.

Hij ziet alleen een kar met beddengoed, wc-papier en rekken vol flesjes water.

Het is doodstil.

Dolfje haalt zijn schouders op.

'Niemand, Timmie.'

Of toch?

Glijdt daar een schaduw langs de muren?

Aan het einde van de gang verdwijnt een witte pluimstaart om de hoek.

‘Timmie, kom mee!’ roept Dolfje.
Hij rent de gang in.
Timmie komt snel achter hem aan.
‘Wacht, wacht, wat is er, Dolfje?
Waarom rennen we door de gang?’
Dolfje ziet dat de deuren van de lift sluiten.
Hij ziet een witte staart, nee zelfs twee, drie
staarten, vier.
Of nog meer...
‘Kom, we nemen de trap, Timmie.’
Hij duwt een deur open.
Daarachter is de trap.
Snel rennen hij en Timmie de trap af.
En nog een trap en nog een.
En nog een.
En nog een.
Na nog drie trappen zijn ze
op de begane grond.
Daar is een lange muur.
Er hangen heel veel foto’s
van oude films.
Dat zijn filmposters.
Allemaal foto’s van
Godzilla, het beroemde
Japanse filmmonster.
Mensen maken foto’s van de
foto’s.
Dolfje kijkt links, rechts.

Hij ziet witte staarten verdwijnen door de glazen
deuren van de uitgang.
Snel rent hij erachteraan.
'Dolfje, wacht, waar ga je heen?' roept Timmie.
Hij volgt Dolfje de straat op.
Dolfje ziet een witte pluimstaart aan de overkant
van een zebrapad.
De staart hoort bij een witte vos.
Hij staat stil tussen de mensen die willen
oversteken.
De vos kijkt om.
Hij heeft mooie, amandelvormige ogen.
En hij wacht.
Op mij, denkt Dolfje.
Hij wil dat ik hem volg!
Dan pas merkt Dolfje dat hij de doos nog steeds in
zijn handen heeft.
'Dolfje, wat doe je?' hijgt Timmie.
'Waar rennen wij heen?
Ik zie niets.'
Dolfje kijkt naar de witte vos.
Hij wenkt met zijn poot.
Dan rent hij weer verder.
Witte pluimen fladderen achter hem aan.
Zie ik dat goed? denkt Dolfje.
Het lijkt wel of die vos veel meer dan één staart
heeft.
'Kom op, Timmie,' zegt Dolfje.

‘We moeten achter die vos aan!’

‘Welke vos, Dolfje?’

Ik zie geen vos!’

‘Daar gaat hij, met al die staarten!’

Kom mee, Timmie!’

Dolfje rent de straat in, de doos onder zijn arm.

‘Oké, ik kom al,’ roept Timmie.

‘Maar ik zie echt niets, hoor.

En zeker geen vos met een hoop staarten.

Zoiets bestaat toch niet!’

Snel rent hij achter Dolfje aan.